

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 50/10
17.03.2010. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Власте Јовановић, председника већа, Звездане Лутовац и Весне Поповић, чланова већа, у правној ствари тужиље Т.С. из Л., чији је пуномоћник З.Ђ.-М., адвокат из Н.С., против туженог К. а.д. из Н.С., кога заступа В.К., адвокат из Н.С., ради поништаја решења о отказу уговора о раду, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Округног суда у Новом Саду Гж 180/07 од 15.05.2008. године, у седници већа одржаној дана 17.03.2010. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Округног суда у Новом Саду Гж 180/07 од 15.05.2008. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Округног суда у Новом Саду Гж 180/07 од 15.05.2008. године одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђена пресуда Општинског суда у Новом Саду П бр. 4991/05 од 15.11.2006. године. Том пресудом је одбијен као неоснован тужбени захтев којим је тужила тражила да се као незаконито поништи решење туженог бр. К-329/ПЗ од 02.06.2005. године, којим јој је отказан уговор о раду бр. К-593/103/ПЗ од 31.12.2002. године и анекс уговора о раду број 473/1/ПЗ од 14.10.2004. године, а да се тужени обавезе да је врати на радно место радника III на доради. Тужила је обавезана да туженом накнади трошкове поступка од 22.500,00 динара, а тужени да тужили накнади трошкове заступања на рочишту од 15.11.2006. године у износу од 6.300,00 динара.

Против правноснажне пресуде донесене у другом степену тужила је благовремено изјавила ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду на основу одредбе члана 399. ЗПП ("Службени гласник РС", бр. 125/04), која се примењује на основу члана 55. став 2. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС", бр. 111/09), јер је ревизија против другостепене одлуке изјављена пре 29.12.2009. године, па је нашао да ревизија није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а тужила у наводима ревизије не указује одређено на постојање неке друге битне повреде.

Нису основани наводи ревизије о погрешној примени материјалног права.

Према утврђеном чињеничном стању побијаним решењем туженог од 02.06.2005. године тужили је отказан уговор о раду на основу члана 179. тачка 3. Закона о раду, због учињене повреде радне обавезе из члана 45. алинеја 4. Појединачног колективног уговора, односно члана 13. алинеја 4. Уговора о раду. Зато што се дана 05.04.2005. године у просторијама послодавца непристојно и недолично понашала, па јој је радни однос престао са 01.06.2005. године. Пре доношења оспореног решења тужила је упозорена на постојање разлога за отказ уговора о раду, писменим путем, о чему се она писмено изјаснила 28.04.2005. године. Упозорење је достављено на мишљење синдикату. У поступку је утврђено да је дана 05.04.2005. године одржан састанак запослених и руководства, након чега је уследио мањи вербални сукоб између тужиље и директорке, којом приликом је тужила њу опсовала.

Правилно су нижестепени судови на основу утврђених чињеница закључили да је оспорено решење туженог којим је тужили отказан уговор о раду правилно и законито. Одредбом члана 179. тачка 3. Закона о раду ("Службени гласник РС", бр. 24/05), прописано је да послодавац може запосленом да откаже уговор о раду ако за то постоји оправдани разлог који се односи на радну способност запосленог, његово понашање и потребе послодавца и то ако запослени не поштује радну дисциплину прописану актом послодавца, односно ако је његово понашање такво да не може да настави рад код послодавца. Уговором о раду (тачка 13.) од 31.12.2002. године, који је закључен између парничних странака, прецизно се утврђује шта се сматра непоштовањем радне дисциплине и понашањем због кога се не може наставити рад код послодавца, а између осталог уколико је запослени груб или непристојан или се на други начин недолично понаша према запосленима или трећим лицима.

У конкретном случају, овај отказни разлог је очигледно испуњен, јер је понашање тужили која је предметном приликом опсовала, било непристојно, односно недолично, без обзира коме је та

псовка била упућена. Такво понашање води престанку радног односа отказом уговора о раду, а извињавајући разлог не може бити околност да је на такво понашање она била изазвана поступањем руководства и својом лошом финансијском ситуацијом. У овом поступку је поштована законска процедура, која се односи на упозорење на постојање отказних разлога и обавезу послодавца на прибављање мишљења репрезентативног синдиката. О постојању разлога за престанак радног односа и наводима из упозорења, тужиља се изјаснила писменом изјавом, чиме је њено право на одбрану поштовано.

Стога су неосновани и паушални наводи ревизије о погрешно примењеном материјалном праву. Сви остали ревизијски наводи се свде на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање али се ревизија са тог разлога не може изјавити у смислу члана 398. став 2. ЗПП.

Одлука о трошковима поступка донета је правилном применом одредбе члана 149. став 1. и члана 150. Закона о парничном поступку.

Са наведених разлога, на основу члана 405. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци пресуде.

Председник већа - судија,

Власта Јовановић, с.р.